

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o

- stwierdzenie, że Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy dyrektywy 93/94/EWG oraz na mocy ogólnego prawa wspólnotowego i w związku z tym doprowadziła do powstania szkody po stronie skarżącej poprzez brak podjęcia decyzji w toczącym się od 1997 r. postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącym inhalatora Broncho Air® i effecto® oraz poprzez niedochowanie postępowania w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42/EWG po wydaniu przez Niemcy zakazu sprzedaży effecto®;
- naprawienie szkody skarżącego spowodowanej przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Komisję;
- obciążenie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję kosztami postępowania i wydatkami skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żąda naprawienia szkody powstałej poprzez podniesioną beczynność Komisji w ramach postępowania w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych⁽¹⁾. Skarżący opracował przyrząd do inhalacji dla astmatyków i chorych na POChP, który zdaniem władz niemieckich nie spełnia podstawowych wymogów dyrektywy 93/42/EWG, ponieważ skarżący w szczególności zaniedbał przedstawienia wystarczających danych z badań klinicznych potwierdzających bezpieczeństwo stosowania inhalatora. Skarżący podnosi, że postępowanie na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42/EWG wszczęte przez Komisję po wydaniu pierwszego zakazu w 1997 r. celem wyjaśnienia tej kwestii nie zostało zakończone. Po wydaniu drugiego zakazu w 2005 r. Komisja powołując się na okoliczność, że chodzi o przypadek zastosowania art. 18 dyrektywy 93/42/EWG nie wszczęła dalszego postępowania w sprawie klauzuli ochronnej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący beczynności Komisji w związku z brakiem zakończenia wszczętego w 1997 r. postępowania w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącego inhalatora Broncho Air® oraz w związku z niedochowaniem wskazanego postępowania w sprawie klauzuli ochronnej po zakazaniu effecto® w roku 2005 r.

Ze względu na niejasny stan prawny spowodowany brakiem decyzji Komisji skarżący, ewentualnie atmed AG, w której skarżący jest prezesem zarządu poniósł niepotrzebne wydatki związane z kosztami postępowania i patentami.

- 2) Zarzut drugi dotyczący braku pozytywnego zakończenia postępowania w sprawie klauzuli ochronnej w drodze decyzji Komisji kwalifikującej zakazy władz niemieckich jako bezzasadne.

Inhalatory Broncho Air® i effecto® nie są niebezpieczne, przy czym ze względu na domniemanie zgodności spornego wyrobu medycznego posiadającego oznakowanie CE ciężar dowodu dotyczący niebezpieczeństwa wyrobu spoczywa na państwie członkowskim. Przydatność inhalatora Broncho Air® lub effecto® jest ponadto wykazana poprzez przedstawienie wystarczających danych klinicznych. Ze względu na brak pozytywnej decyzji Komisji doszło do znacznego spadku obrotów u atmed AG, a zatem również u skarżącego, co doprowadziłoby do upadłości oraz do utraty patentów i prawa do wyłącznej sprzedaży.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego poinformowania skarżącego w kwestii wymaganych — jak podniesiono — dokumentów, ponieważ zażądane dane kliniczne nie zostały nigdy jednoznacznie określone.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1) zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2011 r. — Ruse Industry przeciwko Komisji

(Sprawa T-489/11)

(2011/C 347/66)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Ruse Industry AD (Ruse, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci: A. Angelov i S. Pankov)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczącej przyznanej przez Bułgarię na rzecz Ruse Industry pomocy państwa C 12/2010 i N 389/2009

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczącej przyznanej przez Bułgarię na rzecz Ruse Industry pomocy państwa C 12/2010 i N 389/2009;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż zgodnie z tym przepisem to, co Komisja uważa za zaniechanie przez państwo podjęcia kroków w celu ściągnięcia należnych mu kwot, nie stanowi nowej pomocy państwa w rozumieniu art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczególowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾ ani zmiany istniejącej pomocy państwa. Ponadto nie występuje zwiększenie ogólnego ryzyka dla państwa; niemniej nawet gdyby miało to miejsce, również nie mogłoby stanowić podstawy zakwalifikowania rozpatrywanych okoliczności jako nowej pomocy państwa.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 263 ust. 2 trzecia alternatywa TFUE, w zakresie w jakim Komisja bez przytoczenia jakichkolwiek dowodów i podania powodów niesłusznie założyła, że okoliczność, iż państwo nie zażądało zwrotu należnych kwot, stanowi antykonkurencyjną korzyść dla spółki i dlatego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy wady proceduralnej, gdyż decyzja Komisji nie zawiera powodów, które doprowadziły do sformułowania przyjętych wniosków.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, gdyż w zaskarżonej decyzji nie podano ani wysokości kwoty, której zwrotu należy zażądać od skarżącej, ani odpowiednich odsetek według proporcjonalnej stopy ustalonej przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, S. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Streng przeciwko OHIM — Gismondi (PARAMETRICA)

(Sprawa T-495/11)

(2011/C 347/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Michael Streng (Erding, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Pappert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Fulvio Gismondi (Rzym, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie R 1348/2010-4 i przekazanie sprawy Czwartej Izbie Odwoławczej do ponownego rozpatrzenia; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fulvio Gismondi

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PARAMETRICA” dla usług z klas 36 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6048433

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 30311096 „parameta” dla usług z klas 35, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 19 ust. 2 i 3 w związku z zasadą 98 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że przedstawione dokumenty zawierające kody WIPO INID nie są sporządzone w języku postępowania lub rozpatrywane łącznie z tłumaczeniem zawartym w piśmie z dnia 3 listopada 2008 r. nie stanowią „tłumaczenia” w rozumieniu zasady 98 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-498/11)

(2011/C 347/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermizakis, dikigoroí)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej w przedmiocie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą spółkę w ramach zaproszenia do składania